

Kertomus

SUOMEN ELÄINSUOJELUSYHDISTYKSEN

toiminnasta vv. 1913—1914.

Helsinki, 1915

Kirja- ja Aksidenssipaino Merkantil.

Kertomus

Suomen Eläinsuojelusyhdistyksen toiminnasta vv. 1913—1914.¹⁾

Yhdistyksen toimihenkilöt.

Yhdistyksen *johtokuntaan* kuuluivat v. 1913: everstil. T. K. Forstén (puh.-joht.), liikemies Niilo Ahlgrén (varapuh.-joht.), allekirj. (siht.), rehtori Juho Jännes, kultaseppä Oskar Lindroos, lääninsiht. V. Selinheimo sekä rvat Ilta Koskimies, Sylvia Simelius ja A. Simola. Eroamisvuorossa olivat vuoden 1913 vuosikokouksessa jäsenet Forstén, Koskimies ja Simola.

Nämä eroamisvuorossa olleet jäsenet valittiin kaikki uudelleen, joten siis v. 1914 kuuluivat johtokuntaan yllämainitut jäsenet, joiden kesken puheenjohtajan, varapuheenjohtajan ja sihteerin toimet myös ovat olleet jaettuina edellämainitulla tavalla.

Tässä vuosikokouksessa ovat eroamisvuorossa jäsenet Ahlgrén, Selinheimo ja allekirj.

Tilintarkastajina ovat niin hyvin v. 1913 kuin v. 1914 toimineet johtajatar E. Reinilä ja opettajatar I. Calonius sekä varalla toimittaja J. W. Miesmaa ja tohtorin rva Signe Hintikka.

Rahastonhoitajana on kumpanakin vuotena ollut neiti Ida Wilkman.

Konttoriapulaisena toimi v. 1913 9 kuukautta nti H. Tuomela sekä hänen erottuaan rva H. Nisula, joka viimeainittu oli sitten tässä toimessa koko vuoden 1914. Vuoden lopulla hän kuitenkin erosi, ja hoitaa konttoriapulaisen tehtäviä nykyään ylioppilas nti Paola Husgafvel.

Kiertävänä neuvojana on edelleen molempina vuosina ollut nti Fr. Nivalainen. Perä-Pohjolassa, poromailla, on sitäpaitsi osan kumppaakin luotta hra O. Moberg toiminut neuvojana.

---

1) Kun yhdistyksen toimintakertomusta v:ltä 1913 ei painettu, painatetaan nyt kahden viime vuoden kertomukset yhteen.

Eläinsuojelupoliisin toimessa yhdistyksen käytettävänä on ollut molemmat vuodet poliisikonstaapeli K. W. Andersin.

Yhdistyksen toimihenkilöihin voidaan vielä lukea kotieläinhoidon ylivalvojat, kotieläinhoidon neuvot, pikkulintusuojelusneuvot sekä rakennusneuvot. Näistä, samaten kuin useista muistakin edellämaituista tarkemmin edempänä.

Kokoukset.

Johtokunta on sekä vuoden 1913 että vuoden 1914 kuluessa kokoonnut kaksi kertaa. Juoksevat asiat on käsitelty kuukausikokouksissa. Kuukausikokouksia oli v. 1913 kahdeksan, ja niissä pidetyt pöytäkirjat sisältävät kaikkiaan 76 pykälää; vuonna 1914 oli kuukausikokouksia ainoastaan kuusi, ja vuoden pöytäkirjat sisältävät 65 pykälää.

Jäsenet.

Yhdistyksen jäsenluku oli toimintavuoden 1913 lopulla 190 sekä 1914 vuoden lopulla 123 miestä, 152 naista, yht. 275. Uusia kunniajäseniä kutsuttiin vuoden 1913 vuosikokouksessa kaksi, nim. tehtailija J. Peterson Tampereelta ja kauppaneuvoksetar E. Ahlström Porista.

N. s. julkaisunsaajajäseniä, jotka suorittavat 3 mk:n vuosimaksun ja sillä saavat kaikki yhdistyksen vuoden kuluessa kustantamat julkaisut, oli v. 1913 kaikkiaan 59, nim. 36 raittius- ja 23 nuorisoseuraa; vuoden kuluessa yksi, Jyväskylän raittiusseura, kuitenkin luopui jäsenyydestä. Vuoden 1914 kuluessa ei uusia tällaisia jäseniä liittynyt. Molemmipuolista tosihyvää tarkoitti yhdistys kääntyessään v. 1912 näitten seurain puoleen kehittämällä niitä liittymään julkaisunsaajajäseniksi. Alku näyttikin lupaavalta. Ensi vuotenaan ne ottivat jäsenyytensä täydellä todella, sovitellen eläinsuojelustyötä ohjelmiinsa, perustamalla eläinsuojeluosastoja yhdistyksiinsä — jopa oli sellainenkin nuorisoseura (Kiikan), joka rahallisesti avusti yhdistyksemme paikallisosastoa. Viime vuonna ei ole sanottavaa kuultu tästä toiminnasta, joka kuitenkin ymmärtääksemme olisi ollut omansa virkistyttämään ja vaihtelevammaksi tekemään näiden seurain usein yksipuolista ohjelmaa. Kahdelta viime vuodelta suoritti vain harva julkaisunsaajaseura jäsenmaksunsa. Se oli nähtävästi kuitenkin vain huolimattomuutta, sillä kun niitä sitten ruvettiin postietuannilla perimään, eivät monetkaan kieltäytyneet niitä suorittamasta. Toivoo näin ollen sopii, että yhteistoiminta taas jatkuu pirteänä. Tosin Suomen Eläinsuojeluyhdistys ei ole voinut aikaansaada mitään nimenomaa näitä seuroja ja yhdistyksiä koskevaa, mutta onhan äänenkannattajassa ollut kertomuksia, runoja, vuorokeskusteluja, joita ohjelmoin lisäksi on sopinut käyttää; niin että siltä käännä kannalta katsoen ei luulisi näiden seurain voivan katua jäsenyyttään. Vastaahan jäsenmaksun määrää sitäpaitsi hyvin jo se kirjallisuus, jonka yhdistys näille jäsenilleen jakaa.

Haaraosastot.

Haaraosastojen lukumäärä lisääntyi vuoden 1913 kuluessa 143:lla. Näistä oli aikuisten yhdistyksiä 25 ja lasten yhdistyksiä 118; edellisiin liittyi perustettaessa 531 ja jälkimmäisiin 5,089 jäsentä. Haaraosastoja oli mainitun vuoden lopussa 461, joista 200 aikuisten ja 261 lasten yhdistystä. V. 1914 lisääntyivät haaraosastot 105:lla; näistä uusista oli aikuisten osastoja 6 ja lasten osastoja 99. Vuoden 1914 lopulla oli yhdistyksellä haaraosastoja kaikkiaan 566, joista 206 aikuisten ja 360 lasten. Kaikki haaraosastot eivät vielä ole lähettäneet vuosikertomuksiaan, joten täsmällistä jäsenten lukumäärää ei tässä voida mainita. Tähän asti saapuneiden tietojen mukaan oli aikuisten yhdistyksissä n. 5,500 jäsentä ja lasten yhdistyksissä n. 20,000 jäsentä. Kun kuitenkin tietoja puuttuu monista aikuisten ja lasten yhdistyksistä, on jäsenten joukko tuntuvasti suurempi. Täydellä syyllä voi sanoa, että ei ole pieni se kansalaismäärä, joka jo tekee eläin-suojelustyötä Suomen Eläinsuojelusyhdistyksen lipun alla.

On usein oltu erimielisiä maaseudulla hajallaan olevista yhdistyksistä ja niiden suorittamasta työstä. Varmaa kuitenkin on, että ainakin olennainen osa niistä toimii vaikuttaen paikkakunnallaan paljon hyvää, kuten huomaa niistä vuosikertomuksista, joita on julkaistu „Eläinten Ystävässä“. Osa on, ikävä kyllä, toimettomia, mutta jo pelkkä niiden olemassaolokin vaikuttaa, ja onpa esimerkkejä siitäkin, että 7—8 vuotta lamassa ollut yhdistys on herännyt ja käynyt innokkaasti työhön käsiksi. Näin ollen jokaisella yhdistyksellä on merkityksensä. Ja saapuu kai sekin aika, jolloin ne kaikki älyvät merkityksensä, tulevat siitä tietoisiksi. Kunpa se hyvin pian saapuisi!

Äänenkannattajat.

Äänenkannattajat ovat olleet samat kuin ennenkin: „Eläinten Ystävä“ ja „Nuorison Eläinten-Ystävä“. Tilausmaksut on pysytetty entisellään, ja tilaajamäärätkin ovat olleet kutakuinkin samat kuin ennenkin. Molempia on edelleen toimittanut yhdistyksen puheenjohtaja.

Sekä v. 1913 että v. 1914 ilmestyivät „Eläinten Ystävä“ ja „Nuorison Eläinten-Ystävä“ erikseen; vuoden 1915 alusta alkaen nämä lehdet käytännöllisistä syistä liitettiin yhteen, kuitenkin niin että molempia saa erikseen tilata.

Kun ajattelee haaraosastojen suurta jäsenlukua, ei voi olla ihmettelemättä, että tilaajia on lehdillä niin vähän (molemmilla yhteensä vain pari tuhatta). Tulisihan jäsenten pitää velvollisuutenaan äänenkannattajain tilaamista ja levittämistä. Monet yhdistykset sitäpaitsi ovat laiminlyöneet säännöissä määrätyn velvollisuutensa tilata äänenkannattajia. Nyttemmin tullaan kuitenkin pitämään huolta siitä, ettei tällaista laiminlyöntiä saada jatkaa, sillä lehtien olemassaolo riippuu osaksi siitä. Sääntöjen määräämä vähäinen määrä lehtiä lähetetään tämän jälkeen postijälkivaatimuksella niille yhdistyksille, jotka eivät ole tilausta aikanaan tehneet.

Eläinsuojelustoimisto.

Yhdistyksen toimeenpanevana elimenä on yhä edelleen ollut Eläinsuojelustoimisto. Sen käsiteltävinä olevista asioista mainittakoon seuraavaa.

Vuonna 1913 oli toimistoon tulleiden kirjeiden, ilmoitusten j. n. e. lukumäärä 2,014; menneiden kirjeiden y. m. s. lukumäärä nousi 1,292:een. Esineitä myytiin toimistosta 4,219 mk:n 20 p:n edestä. Postimaksuihin meni 263 mk. 33 p:ää, rautatieahteihin 176 mk. Toimiston työssä käytettiin pika-ajureita 32 mk:n 75 p:n sekä kuorma-ajureita 20 mk:n edestä. Raitiotieliippuihin meni 5 mk. 60 p.

Vuonna 1914 saapui toimistoon 2,271 kirjettä, kyselyä y. m. s.; lähteneiden kirjeiden luku oli 704.

Eläinsuojeluspoliisi.

Toimiston määräysten täyttäjänä on enimmäkseen ollut eläinsuojeluspoliisi.

Poliisin toimesta on vuoden 1913 aikana käytetty eläinlääkärillä lyötettyjä hevosia 104 (niistä 58 kaupunkilaisten ja 51 maalaisten hevosia), huonoja ja heikkoja 74 (kaupunkilaisten 38 ja maalaisten 36), ontuvia ja jalkavikoja sairastavia 71 (54 kaupunkilaisten ja 17 maalaisten), rääkättyjä 17 (kaupunkilaisten 11, maalaisten 6). Lopetettu on kaikkiaan 30 hevosta. Maaseutukaupunkien markkinoilta ja tukkimetsistä on poisotettu ja lopetettu 40 hevosta. Koiria on toimitettu hengiltä 27, kissoja 65. Kanojen rääkkäämisestä on syytetty 17 henkeä. Navettoja, talleja ja sikaloita on tarkastettu useita kymmeniä. Kyyhkysten rääkkäämisestä ja „stritsojen“ käyttämisestä on nuhdeltu joukottain poikia. Eläinrääkkäyksestä oikeudessa syytteeseen saatettuja ja sakotettuja on ollut kymmenittäin.

Poliisin toiminnasta v. 1914 mainittakoon seuraavaa:

Poliisin toimesta on käytetty eläinlääkärin tarkastettavana 107 kaupunkilaisten hevosta (ontuvia 44, huonoja 18, lyötettyjä 16, huonosti kohdeltuja 24, viallisia 5) sekä 100 maalaisten hevosta (ontuvia 13, huonoja 21, viallisia 19, lyötettyjä 38, huonosti kohdeltuja 9). Lopetettu on 7 kaupunkilaisten sekä 8 maalaisten 1. yhteensä 15 hevosta. — Maalla on otettu pois 26 huonoa hevosta niiden omistajilta.

Seuraavat numerot poliisin käsittelemistä asioista saakoot tässä vielä sijansa: lopetettu kissoja 42, lopetettu koiria 9 (koira-asioita käsitelty kaikkiaan 27), kanajuttuja 18, sikajuttuja 5, lehmäjuttuja 3, kyyhkysiä, hanhia, ankoja ja kaniineja koskevia asioita 22.

Kirjasto.

Eläinsuojelustoimistoon sijoitettuna on ollut yhdistyksen kirjasto, maamme ainoa eläinsuojeluskirjasto. Se käsittää nyt 319 nidosta, joista 209 suomalaista ja 110 ruotsalaista. Ikävä kyllä ovat lainaukset olleet

perin harvalukuiset. Kun kuitenkin kirjasto sisältää useita tärkeitä ja hyödyllisiä teoksia, sopii toivoa, että sen käytäntö lisääntyy. — Tammikuun kokouksessa v. 1913 yhdistys päätti liittyä jäseneksi Suomen Kirjastoseuraan, joka on vahvistanut kirjastoa varten laaditut säännöt.

Eräitä kokouksissa käsiteltyjä asioita.

Kokouksissa käsiteltyjen asiain lukumäärä käy miltei sinänsä ilmi niissä pidettyjen pöytäkirjain pykäläluvusta. Kaikkien näiden asiain lueteleminen olisi siis samaa kuin pöytäkirjain toistaminen. Se siis ei voi tulla kysymykseen. Vain muutamiin asioihin viitattakoon tässä.

Huomautettakoon heti, että tietysti useimmat käsitellyt kysymykset koskevat suoranaisesti eläinsuojelustyötä. Joitakuita on kuitenkin ollut esillä sellaisiakin, jotka sitä vain välillisesti koskettavat. Niistä mainittakoon tässä ainoastaan se kirjelmä, jolla yhdistys joulukuussa 1913 päätti — samaten kuin niin monet muut järjestöt — kääntyä Helsingin kaupunginvaltuuston puoleen ja jossa lausutaan toivomus, että valtuusto, ratkaistessaan kysymystä väkijuomain vähittäismyynti- ja anniskeluoikeuksista Helsingissä kahtena vuotena, kesäk. 1 p:stä 1914 lukien, päättäisi rajoittaa nämä oikeudet vähimpään lain sallimaan määrään.

Yleisön puoleen on kääntynyt useilla sanomalehdissä julkaistuilla kirjoituksilla. Niinpä on julkaistu kirjoituksia kalojen kohtalosta, kääntymällä niissä sekä kalastajain että kalanostajain puoleen, samaten on julkaistu kirjoitus strykninillä ja ketunraudoilla metsästäessä harjoitetusta eläinräkkyäyksestä, huomauttamalla, että inhimillisyyttä on noudatettava petoläimiäkin pyydystettäessä; vielä on julkaistu piikkilanka-aitojen käyttämistä vastustava ehdotus.

Yleisen kansantajuksen metsäzoologian tarpeellisuutta on yhdistyksessä kauan ajateltu, mutta vasta v. 1913 on siinä suhteessa tultu päätökseen. Mainitun vuoden huhtikuun kokouksessa näet päätettiin ruveta sellaista metsäzoologiaa todenteolla puuhaamaan. On kääntynyt metsäyhtiöiden puoleen tekemällä niille selkoa asiasta, jotta ne ehkä avustaisivat ajatuksen toteuttamisessa. Joiltakulta tällaisilta liikkeiltä onkin saatu pieni avustus, mutta viipyynee vielä hyvän aikaa, ennenkuin voidaan saada aiottu teos julkaistuksi.

Postihallituksen puoleen on yhdistys kääntynyt anomuksella että postihallitus antaisi määräyksen, etteivät postinajajat maalla saa käyttää huonoja hevosia eikä hevosiaan liiaksi rasittaa ja raakata. Tämän johdosta postihallitus onkin lähettänyt kiertokirjeen, jossa annetaan mainitunlainen määräys. Ja mielihyvällä on mainittava, että postihallitus todellakin, mikäli yhdistys on saanut tietää, valvoo tarkasti tämän määräyksen noudattamista.

Porokysymys.

Kysymys siitä, miten saataisiin poron kohtelu nykyajan vaatimuksia vastaavalle kannalle, on ollut edelleen esillä yhdistyksessä. Kun valtio asian ajamista varten on antanut avustusta, on yhdistyksellä ollut poroseudulla toimimassa erityinen neuvoja, joka on opastanut poromiehiä porojen teurastamisessa, merkitsemisessä ja kuohitsemisessa. Neuvojana on ollut poliisi O. Moberg. Viime vuoden, 1914, lopulla on kysymys taas astunut voimakkaasti esille eräiltä Perä-Pohjolan viranomaisilta yhdistykselle saapuneiden kirjelmien johdosta. Ne toimenpiteet, joihin mainitut kirjelmät ovat antaneet aihetta, kuuluvat 1915 vuoden toimintakertomukseen. Edeltäkin saanee kuitenkin sanoa, että niistä toimenpiteistä voinee odottaa hyvääkin satoa.

Saattaa sanoa, että paljon ja eri piireissä pohdittu poronkohtelukysymys on Suomen Eläinsuojeluyhdistyksen työn kautta astunut kieltämättä suuren askeleen eteenpäin, ja jos yhdistys saa tilaisuuden jatkaa tätä toimintaa, on toivoo, että se tulee ratkaistuksi eläinten ystävien vaatimuksia vastaavalla tavalla. Poromiehet ylimalkaan tunnustavat annetut neuvot oikeiksi ja hyviksi, ja jos vastustusta ja vanhoihin tapoihin piintyneisyyttä onkin, niin uuraan toiminnan avulla se varmaan voitetaan.

Kilpailuja.

Osastojen toiminnan ylläpitäminen on yksi yhdistyksen tarkoituksista. Siihen tähtää m. m. se, että kukin haaraosasto saa ilmaiseksi yhden kapaleen yhdistyksen äänenkannattajia, joissa niille annetaan toiminta- y. m. ohjeita. Nuorison-osastojen toimintaa on koetettu vilkastuttaa m. m. toimeenpanemalla kilpailuja niiden jäseniä varten. Niinpä on kahden viime vuoden aikana toimeenpantu nuorison-osastojen poikajäseniä varten pesimispönttöjen valmistus- ja tyttöjäseniä varten hevosloimikilpailu. Varsinkin edelliseen oli osanotto erittäin vilkas; kilpailun osanottajat valmistivat silloin 900 pönttöä ja palkintoina jaettiin 200 mk. Jälkimäinen oli laadultaan ehkä hiukan vaikea, ja niinpä siihen ilmoittautuikin vain pari osanottajaa. Joka tapauksessa nämä kilpailut ovat osottautuneet tarkotuksen mukaisiksi, ja näyttää olevan syytä jatkaa niitä edelleen. — Myöskin on toimeenpantu kirjoituskilpailu nuorison-yhdistysten jäsenten kesken. Kilpailuun lähetettiin 13:sta yhdistyksestä 138 kirjoitusta. Niistä jaettiin palkintoina 150 mk. rahaa sekä 50 mkn arvosta kirjallisuutta.

Osanotto näyttelyihin.

Yhdistyksemme esinekokoelma on vuoden 1913 aikana ollut nähtävänä kolmessa maanviljelysnäyttelyssä: Turussa, Sortavalassa ja Ilmajoella. Joka paikassa tämä liioittelematta oivallinen kokoelma on herättänyt ansaittua huomiota, ja yhdistyksen toimiston seiniä koristamaan on jälleen saatu uusia kunniakirjoja, joita jo on kaikkiaan 13.

Vuoden 1914 kuluessa ei esinekokoelma ole ollut näyttelyissä, mutta se on ollut nähtävänä Vesilahdella, Savonlinnassa ja Jyväskylässä.

Eräistä yhdistyksen „virkailijoista“.

Edellä on yhdistyksen toimihenkilöiden joukossa lueteltu kotieläinten hoidon ylivalvojat, kotieläinten hoidon neuvot, pikkulintusuojelusneuvot sekä rakennusneuvot. Heistä tässä erikseen muutama sana.

Eläinsuojelustyön voittaessa yhä suurempaa alaa on ollut pakko kääntyä eri henkilöiden puoleen, jotka tavalla tai toisella ovat tekemisissä kotieläinten hoidon kanssa, ja pyytää heidän myötävaikutustaan yhdistyksen pyrintöjen toteuttamisessa. Siten on yhdistykselle saatu yllänimetyt virkailijat.

Kotieläinten hoidon ylivalvojat ovat etupäässä piirieläinlääkäreitä, jotka yhdistyksen kutsumusta noudattaen ovat lupautuneet varsinaisten tehtäviensä ohessa antamaan apuaan myöskin suoranaisesti eläinsuojelustyötä koskeissa seikoissa sekä kirjoituksillaan äänenkannattajassamme selostamaan asiaamme näkökannaltaan. Näitä ylivalvojia on toistaiseksi ainoastaan 7. Toivomme kuitenkin, että heitä aikaa voittaen liittyy yhä useampia tekemään tätä tärkeää työtä. Mitään toimintakertomuksia heiltä ei ole saatu, mutta me tyydymmekin kiitollisina niihin yksityisiin tiedonantoihin, jotka olemme saaneet vastaanottaa ja jotka ovat olleet luettavina „Eläinten-Ystävässä“. Toivomuksena rohkenen lausua, että hrat ylivalvojat alkaneen vuoden aikana ahherasti muistavat „Eläinten Ystävää“ kirjoituksillaan. —

Yhdistyksen kotieläinten hoidonvalvojia ovat ne tarkastuspiirien tarkastuskarjakot, jotka hyväntahtoisesti varsinaisten töittensä ohessa ovat lupautuneet valvomaan, että heidän piireihinsä kuuluvain talojen muutkin eläimet kuin lehmät saavat ajanmukaisen ja sopivan hoidon ja ravinnon, että niiden saatavana on tarpeellisessa määrin puhtautta, valoa, raitista ilmaa. Tämän ohessa he pitävät silmällä, että käytännöllisiä kytkemistapoja käytetään sekä että voimassaolevaa teurastusasetusta noudatetaan. Erityistä huomiota he ovat luvanneet kiinnittää permoustoukkain hävittämiseen. He antavat myöskin neuvoja — sikäli kuin heidän aikansa myöntää — mökkiläisille ja pikkutilallisille, joiden karjat eivät useimmiten kuulu tarkastusyhdistyksiin. Tämän ohessa he levittävät yhdistyksen äänenkannattajia, järkiperäiseen eläintenhoitoon tarvittavia esineitä j. n. e. — Näitä virkailijoita liittyi vuoden 1913 kuluessa yhdistykseen 40 ja vuoden 1914 kuluessa 18. Heistä kuitenkin yksi on kuollut, yksi eronnut muuten, joten heitä tällä hetkellä on 56.

Huolimatta siitä, että tämänlaatuinen työ on uutta, näkyvät arv. virkailijat käyneen siihen käsiksi kiitettävällä innolla. Ikävällä on mainittava, että miehiset tarkastuskarjakot ovat osottautuneet verrattain välinpitämättömiksi asialle: vain yksi heistä, hra Vihtori Juusela, on tositarvonnalla käynyt työhön käsiksi. Naisvalvojille sensijaan on lausuttava vilpittömän kiitos ja tunnustus heidän osottamastaan harrastuksesta.

Kotieläinten hoidon valvojain toimintakertomukset selostetaan „Eläinten Ystävissä“. Ei siis niistä tässä. Niille, jotka eivät kertomusta ole lähettäneet, annetakoon kuitenkin kehoitus, että sellaisen, vaikka kuinka lyhyen, toimittaisivat yhdistykselle.

Mainittakoon vielä, että kunkin valvojan piiriin kuuluu n. 500—600 eläintä. On helppo tämän mukaan laskea, kuinka monta eläintä tällakin tavoin joutuu järkipäisen hoidon alaiseksi. —

Metsätaloutemme edistyminen järkipäisen hoidon ja tarkotustaan vastaavain käyttötapojen kautta on herättänyt suurta iloa jokaisen ajattelevan kansalaisen mielessä. Mutta kaikkien kiitosta ansaitsevien toimenpiteiden ohessa on miltei kokonaan unohdettu olennot, joilla on suuri merkitys luonnon suuressa taloudessa, — pikkulinnut, joilla on metsien menestyksessä tärkeä osansa. Kääntymällä maamme metsänhoidon-neuvojien ja puutarhanhoidon opettajain puoleen, pyytäen että he jokaisessa toimitustilaisuudessa tekisivät selkoa pikkulintujen suuresta hyödyistä, on yhdistys luullut voivansa herättää metsänomistajain halua näiden hyväntekijäinsä suojelemiseen.

Pikkulintusuojeleksen neuvoja on yhdistyksessämme nykyään 21, joista 11 metsänhoidon ja 10 puutarhanhoidon neuvoja. Mikäli tiedetään — monet tekevät innolla työtänsä. Kiitos nyt ja intoa edelleen! Mutta: toimintakertomus joka vuodelta Eläinsuojelustoimistoon Helsinkiin. —

Rakennusneuvojain tarkoitus käy selväksi heidän nimityksestään. He ovat lupautuneet antamaan neuvoja kotieläinten asuntojen rakentamisessa ja muuttamisessa eläinystävällisiä näkökohtia vastaaviksi. Tällaisia neuvoja, joiksi on pyydetty maanviljelysseurain rakennusneuvoja, on yhdistyksessämme nykyään 9. Toivottavasti he ovat tehneet ja tekevät sitä työtä, johon ovat lupautuneet. He saavat olla varmoja siitä, että se on hyödyllistä, siunauksellista työtä. Kannustakoon se tietoisuus heitä samoin kuin kaikkia muitakin vapaaehtoisia avustajia, jotka yhdistys on saanut aatettaan ajamaan.

(S. H.) Maahamme sijoitetun sotaväen hevoset.

Maailmansota, joka paraikaa hurjana riehuu, on yhdistyksenkin toimintaan vaikuttanut, aiheuttaen eräitä toimenpiteitä yhdistyksen puolelta.

Sotaa varten hankittiin, kuten yleisesti tiedettäneen, maastamme suuri joukko hevosia. Kun sotaväellä ei ollut niitä varten talleja tarpeeksi, täytyi osa niistä sijoittaa taivasalle. Tämä asianlaita ei voinut olla herättämättä yhdistyksessä ajatusta, miten voitaisiin hevosten kohtaloa lievittää. Kun ei yhdistyksellä tietysti ollut varaa rakentaa niille talleja, päätettiin edes koettaa hankkia niille loimia peitteiksi. Käännyttiin senvuoksi asianomaisten puoleen pyynnöllä saada toimeenpanna keräys loimien hankkimiseksi Suomeen sijoitetun sotaväen hevosille.

Pyyntöön saatiin myöntävä vastaus, ja keräys alettiin. Yleisö osotti ymmärtävänsä asian suuren merkityksen, ja niinpä onkin keräys tuottanut niin paljon sekä tavaraa että rahaa, että useille sadoille sotaväen hevosille on voitu antaa peitteitä. Niitä on lähetetty hyvin moniin paikkoihin maassamme. Hämeenlinnaan ei tarvittu peitteitä, mutta siellä oli puute kaurapusseista — niitä siis toimitettiin sinne.

Yhdistyksemme puheenjohtaja, everstil. T. K. Forstén, on saanut erikoisen luvan käydä milloin tahansa tarkastamassa puheenaolevien hevosten tilaa ja kohtelua. Hän onkin, paitsi pääkaupungissa, käynyt monessa muussakin paikassa tällaisella tarkastusmatkalla. — Nyt ovat jo sotaväen hevoset kauan olleet joka paikassa maassamme katon alla. Yhdistyksen työ tässä asiassa ei kuitenkaan ole suinkaan vielä loppunut. Vielä tarvitaan peitteitä y. m., ja yhdistys aikookin tätä toimintaansa jatkaa koko sodan-ajan.

Kirkkomiesten hevoset.

On tunnettua, että maaseudulla, jossa monin paikoin on pitkä matka kirkkoon, hevoset jätetään usein jumalanpalveluksen ajaksi kirkon edustalle. Talvella, pakkasessa ja pyryssä, ei hevosten tila tuolloin ole kadehdittava eikä kehuttava. Yhdistyksessä onkin senvuoksi jo ajemminkin ajateltu, miten saataisiin näitä hevosiä varten talleja — n. s. kirkkotalleja.

Yhdistys ei tietysti varojen puutteessa voi sellaisia rakennuttaa, sen toiminnan täytyy rajoittua kehoittavaan ja kannustavaan työhön. Ajatusta on pidettävä vireillä ja katsottava, ettei kysymys pääse mielistä haihtumaan.

Siinä tarkoituksessa, ja kun yhdistykselle usealta taholta oli saapunut pyyntöjä, että yhdistys toimittaisi mallipiirustuksia tällaisia talleja varten, päätti yhdistys viime vuoden lopulla toimeenpanna rakennusneuvojiensa kesken kilpailun näiden tallien piirustuksista. Kilpailun tulokset eivät tätä kirjoittaessa ole vielä tiedossa, mutta yhdistyksellä on varma toivo, että puheenaoleva toimenpide vie taas aatetta askeleen eteenpäin.

Hevosten kompasteleminen pääkaupungin kaduilla.

Vuosi vuodelta esiintyy pääkaupungin sanomalehdistössä ehtimiseen uudistuvia valituksia kaupungin katujen liukkaudesta sen aiheuttamien onnettomuustapausten johdosta, ja toivomuksia lausutaan tämän epäkohdan korjaamisesta. Eläinsuojelustoimiston olemassaoloaikana (10 vuoden kuluessa) on myöskin — kirjojen mukaan — joukko sinne tehtyjä ilmoituksia koskenut samaista seikkaa.

Suomen Eläinsuojelusyhdistys ei ole ollut kuuro näille valituksille. Mikäli sen varat ja voimat ovat sallineet ja mikäli sillä on ollut keinoja käytettävinaan se on koettanut toimia asian auttamiseksi. Virastojen puoleen on käännytty, asianomaisten ammattilaisten y. m. neuvoja kysytty j. n. e. Tulokset eivät kuitenkaan ole olleet tyydyttäviä.

Viimeksi piti yhdistys lokak. 26 p:nä 1914 yleisen kokouksen, jossa asiaa pohdittiin. Siinä esitettiin eri keinoja katujen liukkauden ja hevosten niillä kompastelemisen ehkäisemiseksi. Ajurien taholta pidettiin hiekottamista yleensä parhaana keinona. Jotta hiekottaminen olisi tepsivää, tulisi sen kuitenkin olla erittäin runsasta, ja se tulee, mikäli yhdistys on saanut tietää, kaupungille hyvin kalliiksi. Hiekottamisella on sitäpaitsi terveydelliset y. m. epäkohtansa. Toiselta puolen esitettiin sopivana ja tepsivänä keinona jarrujen käyttämistä. Tällaiset jarrut, joita ulkoilla verrattain yleisesti käytetään — m. m. Tanskassakin, jossa kaupunkien kaduilla ei ole pieniäkään mäkiä, — ja joita muutamat helsinkiläisetkin liikkeet ovat ottaneet käytäntöön, tulevat asiantuntevain henkilöiden laskelmien mukaan maksamaan n. 20—25 mk. työkärryjä sekä n. 40 mk. pika-ajurin rattaita varten. Niitä käyttämällä hevosten kompasteleminen liukkailla kaduilla saataisiin ehkäistyksi. Sitävastoin sellaiset keinot kuin esim. korkki- tai gummianturat hevosen kengissä eivät asiaa auta, sillä ne on huomattu kestäättömiksi.

Edellämämainitun yleisen kokouksen jälkeen oli kysymys yhdistyksen kuukausikokouksissa esillä ja on yhdistys tullut siihen käsitykseen, että jarrujen käytäntöönottaminen on tähän asti tunnetuista paras tapa millä epäkohdan saa tyydyttävällä tavalla poistetuksi. Kun nyt kohdakkoin astunee pääkaupungissa voimaan uusi määräys esim. ajurien ajopeleihin nähden, oli yhdistyksen mielestä paikallaan, että siihen otettaisiin pakollinen määräys jarrujen käyttämisestä ratas-ajopeleissä. Yhdistys onkin senvuoksi kääntynyt Helsingin kaupungin maistraatin puoleen ehdottaen että maistraatti ottaisi asian harkitakseen sekä, jos näkisi sen mahdolliseksi ja tarkoituksenmukaiseksi, määräisi, että kaupungin kaikkien kuorma- ja pika-ajurien ratissa tulee viimeistään viiden vuoden kuluttua olla jarrulaitokset.

Kaupungin puhtaanapitolaiteksen johtaja, insinööri Joh. A. Sjöholm, on yhdistykselle hyvän tahoisesti laatinut jarrupiirustuksia kaikkia ratas-ajopelejä varten. Yhdistys pyytää täten lausua hänelle tästä hänen avustaan ja asianharrastuksestaan vilpittömän kiitoksensa.

Hevos- ja nautakarjankaupan järjestäminen.

Viime kesänä pidetyillä eläinsuojeluspäivillä Jyväskylässä ja Savonlinnassa oli esillä m. m. kysymys hevos- ja nautakarjankaupan järjestämisestä, ja sai Suomen Eläinsuojelusyhdistys tehtäväkseen kääntyä hallituksen puoleen anomuksella, jossa ilmenevät mainituilla eläinsuojeluspäivillä esitetyt mielipiteet.

Yhdistys onkin tämän johdosta senaattiin jättänyt asiasta laajahkosti perustellun anomuksen. Kun perustelut pääasiassa käyvät selville jo niistä kirjoituksista, joita kysymyksestä on „Eläinten Ystävissä“ julkaistu, ei niistä tässä sen enempää. Sen sijaan otettakoon tähän se „Ehdotus julistukseksi

hevos- ja karjakaupan järjestämisestä markkinoilla ja toripäivillä", joka on anomukseen liitetty. Se on kokonaisuudessaan seuraava:

„1 §. Kunta, joka haluaa toimeenpanna eläinmarkkinoita tahi määräpäivinä uudistuvia toripäiviä, joissa eläviä eläimiä saa myydä, eläinkaupan harjoittamista ja edistämistä varten, on velvollinen hankkimaan siihen luvan Kels. Suomen Senaatilta samalla osottamalla tarkoitusta varten riittävän suuren maa-alueen, joka on ympäröitävä kylliksi tiheällä ja korkealla aidalla estääkseen läpi- tahi ylikulkua muualla kuin sitä varten tarkoitetuissa porttipaikoissa ja jossa on tilaisuus eläinten tarkastamiseen ja hevosten koettamiseen liikkeitten puolesta. Markkina- tai myyntipaikalla tulee olla riittävä määrä kiinnipitopaikkoja (puomia) tahi katoksia, sekä eläimille juomavettä saatavissa.

Samoin ehdoilla voivat asianomaiset läänien kuvernöörit myöntää asianomaisesti vahvistetuilla säännöillä toimiville eläinjalostus- ja kasvatusyhdistyksille ja -liitoille tai -osuuskunnille sekä maanviljelysseuroille oikeuden asianomaisen kunnan suostumuksella järjestää ja toimeenpanna eläintenmyyntipäiviä.

Näistä toimenpiteistä ja järjestyksen valvomisesta myyntipaikoilla johtuvien kustannusten korvaamiseksi sekä joutilaan väen myyntipaikalle kerääntymisen ehkäisemiseksi on toimeenpannevalle kunnalla, tahi edellämainituilla yhdistyksillä, liitoilla, osuuskunnilla tai seuroilla oikeus kantaa sekä myyjiltä että ostajilta ja muilta markkina- eli myyntipaikalle tulevilta sisäänpääsymaksu, joka ei kuitenkaan saa olla 1 mk. suurempi elukkaa kohti myyjiltä ja samoin henkilöä kohti muilta sisääntulijoilta.

2 §. Eläinkauppaa varten määrättyä alueella olkoon erityinen osasto määrätty vanhoja ja muuten ala-arvoisia hevosia varten.

3 §. Kuvernööreille kuuluu huolenpito siitä, että asianomainen eläinlääkäri on markkina- ja toripäivätäiläisyydessä läsnä estääkseen pahempaa tarttuvaa tautia potevien eläinten markkinapäiville tuomista.

4 §. Eläinten kauppaaminen ja koetteleminen markkinain tahi toripäivän aikana samalla paikkakunnalla muualla kuin mainitulla alueella olkoon kielletty.

5 §. Erityisten säännösten antaminen eläinkauppaa varten määrättyä alueella vallitsevasta järjestyksestä ja muista yksityisheimoista kuuluu asianomaiselle kuvernöörille ja on nämä säännökset yleisön tiedoksi julkaistava sekä alueella useaan huomattavaan paikkaan julkipantava.

Tässä §:ssä mainittujen säännösten rikkominen olkoon kuvernöörin määrättävän sakon uhalla kielletty.

Toivottavaa on, että se kipeä kysymys, jota tämä anomus tarkoittaa, täten saadaan onnellisesti järjestetyksi.

Yhdistystä on ylläolevan ehdotuksen laatimisessa avustanut m. m. hevoshoitonneuvoja Axel Alifthan, jolle yhdistys sen johdosta pyytää saada lausua kunnioittavat kiitokset.

Metsästysasetus.

Yhä yleisemmäksi on käynyt se käsitystapa, ettei petoeläimiäkään pyydystettäessä saa niitä kiduttaa. Ei susi voi mitään sille, että se on luotu sudeksi, kettu sille, että se on kettu, haukka sille, että se on haukaksi syntynyt j. n. e. Lain sallimat pyydystystavat ovat useat kuitenkin sängen julmia. Suomen Eläinsuojelusyhdistyksen asiaa pohtinut, mietti

keinoja, miten saada nämä kiduttavat pyydystystavat poistetuiksi. Muuta keinoa ei ole huomattu kuin metsästysasetuksen erinäisten kohtien muuttaminen. Valistunut ja eläinystävällinen ajatuskanta, joka tekisi lakisäädökset tarpeettomiksi, ei näet synny kädenkäänteessä kaikkialla; aina on niitä, jotka tarvitsevat lain pakottavaa voimaa menetelläkseen inhimillisyyden, armeliaisuuden ja oikeuden vaatimusten mukaan. Kun yhdistys sekä Jyväskylän että Savonlinnan eläinsuojeluspäivillä oli saanut tehtäväkseen ryhtyä toimiin metsästysasetuksen muuttamiseksi puheenaolevaan suuntaan, jätettiin viime vuoden lopulla asianomaiseen paikkaan anomus, jossa pitkäkhöjen perustelujen nojalla anotaan, että kumoamalla lokakuun 20 p:nä 1898 metsästyksessä annetun asetuksen 23, 24 ja 20 §§, sekä samana päivänä annetun Keisarillisen Julistuksen, sisältävä erityisiä määräyksiä metsästyksessä, 5 § sekä poistamalla ensiksi mainitun asetuksen 11 §:stä sanat: „älkөөn kuitenkaan sitä varten pyyntilaitosta tai myrkytettyä syöttää ilman maanomistajan lupaa asetettakoon“, säädettäisiin, että

myrkytetyn syötiin, kuopan, rautojen, vivun, satimen, tai muun senlaatuisten otuksille tuskaa tuottavan pyyntilaitoksen käyttäminen on kielletty rangaistuksen uhalla, niinkuin otuksien rauhoitusajalla-metsästämisestä on säädetty, ja saakoon jokainen, joka tapaa sellaisen pyyntilaitoksen, sen hävittää; sekä että

kaikenlainen metsästäminen ja otuksen pyynti sunnuntaisin ja pyhäpäivisin on saman rangaistuksen uhalla kielletty.

Sitäpaitsi anomukseen liitettyssä huomautuksessa yhdyttiin täydellisesti Finlands Svenska Fiskeriförbund'in 20 p:nä lokak. 1914 senaatille tekemään erinäisten vesilintujen rauhoittamista koskevaan anomukseen.

Olisi epäilemättä suuri voitto eläinsuojelusaatteelle, jos tämä anomus tulisi hyväksytyksi — eikä ainoastaan eläinsuojelun, vaan koko inhimillisyyksaateelle se olisi suuri voitto. Eduskunnan viimeksi koolla olleilla valtiopäivillä alistettua, että metsästyksessä lokakuun 20 p:nä 1898 annettu asetus perinpohjin tarkastettaisiin ja että eduskunnalle viimeistään vuoden 1916 valtiopäivillä annettaisiin armollinen esitys uudeksi metsästysasetukseksi, tulleeikin metsästysasetus tarkastelun alaiseksi. Toivoo sopii, että yhdistyksen anomus silloin otetaan huomioon.

Kalakauppa.

Tunnettua on, ettei kalakauppa kaupungeissa ole sillä kannalla kuin sen pitäisi olla. Mitä kamalimmalla tavalla joutuvat kalat usein kärsimään, kun niiden elävinä on pakko tuntimäärin virua myyjäin koreissa, ehkäpä auringon säteiden lämmittäessä. Ostajalle luovutettaessaan niitä ei aina tapeta. Paitsi muuta on kitumalla kuolleiden kalojen lihakin epäterveellistä.

Asia on ollut yhdistyksessä käsiteltävänä, ja tuloksena on ollut paria aikaa koollaoleva komitea, jonka toimenä on harkita asiaa kaikilta puolilta. Komiteaan kuuluu useita asiantuntevia jäseniä, puheenjohtajana yhdistyksemme puheenjohtaja.

Toivomme komitean työstä hyviä tuloksia.

Eläinsuojelusta käsittelevä kuvasarja.

Viime vuoden marraskuun 9:n kokouksen pöytäkirjassa sanotaan m. m.:

„ — kääntyi huomio siihen, kuinka tärkeätä on jo varhain saada lasten mieliin istutetuksi eläinsuojelusaatetta. Tultiin silloin ajatelleeksi, että olisi hyvä saada kuvasarja, joka opetusvälineenä tulisi kansakoulujen seinille. Päättiinkin ryhtyä sellaista puuhaamaan“.

Nämä puuhut ovat edistyneet niin pitkälle, että on olemassa jo yksi tuohon sarjaan aiottu taulu. Se kuvaa lintujen talviruokintaa ja sen on piirtänyt taiteilija Esa Kalervo. Taulu on erittäin onnistunut. Sitä on käyty näyttämässä kouluylihallituksessa, ja on hyviä toiveita saada kuvasarja niiden opetusvälineiden ryhmään, joiden hankkimista valtionvaroilla avustetaan. Par'aikaa ollaan keskusteluissa kustantajan kanssa sarjan julkaisemisesta. Jollei ehdoista sovi, kustantaa yhdistys sarjan itse.

Kun tämäkin puuha saadaan toteutetuksi, on eläinsuojelusaatteen juurruttamiseksi ja edistämiseksi taas otettu aimo askel.

Huomautettakoon samalla, että kuvat koetetaan saada sellaisiksi, että ne hyvin soveltuvat esim. lastenkamarienkin seinille. Ensimmäinen, jo valmiina oleva kuva soveltuukin hyvin näinkin käytettäväksi.

Kesäkokoukset.

Edellä on parikin kertaa mainittu Jyväskylän sekä Savonlinnan eläinsuojeluspäivät. Edelliset pidettiin Keski-Suomen eläinsuojeluyhdistyksen 30- ja jälkimmäiset Itä-Savon eläinsuojeluyhdistyksen 25-vuotisjuhlan yhteydessä, molemmat viime kesänä. Varsinaisesti olivat niiden toimeenpanijoina mainitut yhdistykset, jotka ovat Suomen Eläinsuojeluyhdistyksen haaraosastoja, mutta kun ne samalla muodostuivat yhdistyksen kaikkien haaraosastojen edustajakokouksiksi, on syytä niistä tässä mainita. Ohjelmat olivat molemmissa oivalliset; hyviä esitelmiä, keskustelukysymyksiä j. n. e. Osanotto runsas. Tuhannet ihmiset joutuivat niissä kosketuksiin eläinsuojelusaatteen kanssa.

Yhdistyksen äänenkannattajissa on näitä kokouksia selostettu, niin että tämä lyhyt maininta tässä riittänee.

Muistutettakoon tämän lisäksi, että verrattain suuria kesäkokouksia on pidetty myöskin Kerimäen ja Vesilahden haaraosastoissa. Täten viime kesän aikakin tuli uutteran työn ajaksi yhdistyksellemme.

Esitelmät.

Yhdistyksemme palvelukseen vapaaehtoisesti ruvenneet virkailijat, kotieläinten hoidon ylivalvojat ja valvojat, pikkulintusuojeluneuvojat sekä rakennusneuvojat ovat — ainakin osaksi — esitelmilläkin tehneet asiansa selväksi niille, jotka ovat sitä tarvinneet. Mutta muutenkin on yhdistyksen puolesta pidetty paljon esitelmiä kyseessä olevien kahden vuoden

kuluessa. Lukuunottamatta ylempänä mainituissa näyttelyissä pitämäänsä esitelmää on yhdistyksemme puheenjohtaja pitänyt lukuisia esitelmää eri seuduilla maamme. Ja ken kerrankin on puheenjohtajan esitelmämateriaalilla mukana ollut, tietää, minkä ihastuksen ja innostuksen hänen elävä ja vilkas sekä pätevä esityksensä aina herättää. Siten näistä puheenjohtajan esitelmistä onkin ollut erittäin suurta hyötyä ja siunausta aatteellemme. Muita esitelmänpitäjiä mainittakoon: suojeluskasvatuksen tarkastaja, pastori J. H. Tunkelo, maisterit Tyyne Salminen, Rolf Krogerus ja Maiju Pöyhönen, opettajat Alli Vihonen, M. Sjöblom ja K. Hyttinen, agronomi V. Lisitzin, rva A. Simola, maanviljelijä A. Mäki, rva Sylvia Simelius, allekirj. y. m. m. Osa näiden esitelmien tuottamia menoja on suoritettu varoista, jotka Kansänvalistusseuran luentolautakunta hyväntahtoisesti on yhdistyksen käytettäväksi luovuttanut. Varsinaisesti on esitelmien pitäminen ollut kuitenkin toimenä yhdistyksemme kiertävällä puhujalla, neiti Fredrika Nivalaisella. Hänen palkkansa on osaksi suoritettu yhdistyksen kunniajäsenen, kauppaneuvoksetar E. Ahlströmin lahjoittamilla varoilla. Monen monissa, jopa sadoissa paikoissa on hän puhunut, ja useimmat näinä vuosina syntyneet haaraosastot ovat hänen perustamiaan.

Kuten tiedettäneen, on yhdistyksellä ajoittain ollut kaksikin puhujaa palveluksessaan. Molempina viime vuosina on kuitenkin varojen vähyys pakottanut tyytymään yhteen, ja täksi vuodeksi täytyi samasta syystä sanoa hänetkin irti toimestaan. Työtä olisi kuitenkin useallekin puhujalle, kunhan vain pian saataisiin ne varat, joita tähän tarvitaan.

Tässä yhteydessä en voi olla mainitsematta, että yhdistyksemme puheenjohtaja, jonka ansioksi kieltämättä yhdistyksemme työn menestyminen on luettava, tarvitsisi vakinaisesti palkatun avustajan, joka saattaisi uhrata aikansa hänen auttamiseensa siinä tärkeässä työssä, jota yhdistyksemme tekee. Mutta rahat, mistä ne!?

Rahavarat.

Niin, rahat, mistä ne? Yhdistys on tosiaankin ollut sangen tukiallassa asemassa rahavarain suhteen. Valtio ei ole antanut avustusta — eikä anna sitä edelleenkaan, sillä „valtion varat eivät riitä“ sen kulttuurityön avustamiseen, jota Suomen Eläinsuojeluyhdistys tekee. Kaupungin antama 500 mk:n avustus taas ei riitä edes Eläinsuojelustoimiston vuokraan. Että sentään on päästy nämäkin vuodet päähän suuremmilta rahallisilta haitoilta, on puheenjohtajan ansio sekin, sillä hän se aina tarvittaessa hankkii rahaa, — mistä, se on usein hänen yksityinen salaisuutensa. Oltiinpa sentään jo v. 1913 pakotettuja tekemään päätös, että otetaan laina yhdistyksen vajarahastosta ja eletään sillä eteenpäin. Toistaiseksi tätä päätöstä ei ole tarvinnut panna toimeen. Eikä sitä pian tarvitsekaan toimeen panna, sillä yhdistys on saanut vastaanottaa vapaaherratar Carpelanin 5,000 mk:n suuruisen testamenttilahjoituksen, jonka käyttämiselle

ei lahjoittaja ole asettanut ehtoja. Onhan yhdistyksellä kyllä muitakin rahastoja, mutta ne eivät vielä ole käytettävissä.

Mainitun testamenttilahjoituksen lisäksi on v. 1913 kuollut kulta-seppä K. Kallio jälkisäädöksessään määrännyt yhdistykselle 1,000 mk., neiti A. von Knorring lahjoittanut 1,000 mk., rva A. Malmberg Lappräs-kistä 500 mk., emäntä M. Hakkari Askolasta 1,000 mk. sekä vielä yksi ja toinen pikku summia. Eräät maanviljelysseurat ovat myös yhdistystä avustaneet. Kansanvalistusseuran luentolautakunnan edellämainittu avustus oli 1,000 mk.

Kaikille avustuksen antajille kiitokset, hartaat ja sydämelliset! Olkoon heidän parhaana palkkanaan tietoisuus, että ovat avustaneet hyvää ja jaloa asiaa, — asiaa, jolla on tärkeä merkitys kansamme sekä henkisessä että aineellisessa kehityksessä.

Yhdistyksen taloudellinen tila näkyy tarkemmin myötiliitetystä tiliotteesta.

Loppusana.

Ylläolevat sängen ylimalkaiset viittaukset Suomen Eläinsuojelusyhdistyksen toimintaan vuosina 1913—1914 riittäkööt. Niistä näkynee, mitä latuja työ on kulkenut. Toivoa saa, että tästä työstä on ollut ja on oleva siunauksellisia hedelmiä.

Eläinsuojelusaatteelle ja nimenomaa Suomen Eläinsuojelusyhdistyksen työlle aletaan antaa yhä suurempaa tunnustusta. Tästä tunnustuksesta on todistuksena m. m. se anomus, jonka Lapin epustaja, lukkari Yrjö Halonen, vuoden 1913 valtiopäivillä teki avustuksen antamisesta Suomen Eläinsuojelusyhdistykseksi. Anomus tehtiin yhdistyksen siitä laisinkaan tietämättä. Sillä kertaa ei eduskunta siihen suostunut, mutta ehkäpä se pian suostuukin!

Erään virallisenkin tunnustuksen työstään on yhdistys vuoden 1913 aikana saanut. Kun näet anottiin senaatilta raha-avustusta, puolsi maanviljelyshallitus tätä anomusta lausunnolla, joka osottaa, että yhdistyksen työlle todella annetaan arvoa. En voi olla ottamatta tähän mainittua lausuntoa kokonaisuudessaan. Se on seuraava:

Niistä eläinsuojelusyhdistyksistä, joita maassamme toimii, näyttää kyseessä oleva Suomen Eläinsuojelusyhdistys saavuttaneen suurimman suosion ja kannatuksen maataloutta harjoittavan väestön keskuudessa, johtuen Maanviljelyshallituksen käsityksen mukaan siitä, että yhdistys on soveltanut aatteelliset tarkoituseränsä palvelemaan jokapäiväisen, taloudellisen elämän tarpeita ja vaatimuksia. Niin on yhdistyksellä suuret ansiot siinä, että inhimillisemmät, samalla terveydenhoidollisia kuin taloudellisiaakin näkökohtia vastaavat teurastustavat ovat päässeet yhä laajemmalle leviämään ja juurtumaan. Yhdistyksen ylläpitämä eläinsuojelustoitto on auliisti avustanut maatalouskouluja ja -seuroja kotieläinten terveys- ja sairaanhoidossa tarvittavien välineiden ja laitteiden hankinnassa. Julkaisemiensa aikakauslehtien ja kustantamainsa lukuisain esitelmien kautta on yhdistys avustanut muita maataloudellisia laitoksia ja järjestöjä

m. m. taistelussa sitä vielä varsin yleistä tietämättömyyttä vastaan, joka osaltaan aiheuttaa ei ainoastaan kärsimyksiä kotieläimille kohtelun, hoidon ja ruokinnan puutteellisuuden kautta, vaan myöskin suoranaisia varsin suuria taloudellisia tappioita sen kautta, etteivät eläimet kykene antamaan sitä tuotantoa, minkä ne vastaavissa paremmissa oloissa valistuneempien omistajien hoitamina voisivat. Ottaen siis huomioon Suomen Eläinsuojeluyhdistyksen monivuotisen, yleistä tunnustusta saavuttaneen ja yleishyödyllisen toiminnan puoltaa Maanviljelyshallitus sille anomansa valtiotuksen myönnettäväksi.

Helsingissä joulukuun 22 päivänä 1913.

R. Gripenberg.

B. Lille.

U. Brander.

H. Nylander.

Hj. Oker-Blom.

Saatu tunnustus rohkaisee. Ja rohkein mielin yhdistys työtänsä edelleen tekeekin, tietäen että se on oikeata työtä, tärkeätä työtä, jonka onnistuminen on yhtenä tekijänä siihen, että kansamme „kukoistus kuorestaan puhkeaa.“

Helsingissä, maalisk. 8 p:nä 1915.

Aukusti Simelius

*Suomen Eläinsuojeluyhdistyksen
sihteeri.*

Kuva Eläinsuojelustoimistosta.

Voitto ja Tappio Tili.

Debet

Tappiota seuraavissa tileissä:

Kalusto Tili	30: 85	
Kuvalaatta Tili	221: 43	
Ilmoitusten Tili	234: 17	
Kirjallisuuden Tili	299: 38	
Matkakustannusten Tili	500: 65	
Vuokra Tili	600: —	
Palkkaus Tili	900: —	
Kulunki Tili	1,571: 54	
	<u>Smk. 4,358: 02</u>	

Kredit

Voittoa seuraavissa tileissä:

Linnunpöytä ja Liukku Tili	87: 73	
Lahjoitusten Tili	141: 73	
Nuorten Eläinten Yst. Tili	202: 26	
Varasto Tili	219: 15	
Jäsenmaksu Tili	418: 10	
H:gin kaup. valtuustolta vuokra apua	500: —	
Korko Tili	1,404: 19	2,972: 43
	<u>1,385: 59</u>	
	<u>Smk. 4,358: 02</u>	

Balanssi Tili.

Debet

Vastaavaa:

Kassa Tili	963: 72
Linnunpöytä ja Liukku Tili	131: 85
Kalusto Tili	586: 51
Kirjallisuuden Tili	1,515: 35
Varasto Tili	1,703: 88
Talletus Konttokurantti Tili	10,360: 70
Säästökassa Tili	17,009: 21
	<u>Smk. 32,271: 22</u>

Kredit

Vastattavaa:

Pikku Eläinten Tili	26: 50
Peto Eläinten Tili	107: —
Lauluseuran Tili	232: 85
Ompeluseuran Tili	157: 95
N. Sjömann'in Tili	1,000: —
Pororahaston Tili	1,267: 30
G. Koskisen Tili	2,274: 30
Luento ja Esitelmä Tili	3,331: 64
Vapaaherrat. Carpelan'in Tili	5,000: —
J. Petersonn'in Tili	7,000: —
Majatalorak. rah. Tili	9,851: 26
Pääoma	<u>30,248: 80</u>
	<u>2,022: 42</u>
	<u>Smk. 22,271: 22</u>

Helsingissä 31 p:nä joulukuuta 1914.

Ida Vilkmán.

Yhdistyksen rahastonhoitaja.

